

TREGIMI I PEJGAMBERIT

DAVUD

Özkan Öze
Ilustroi: Sevgi İçigen

TREGIMI I PEJGAMBERIT

DAVUD

Në pamjet që ilustrojnë libërthata e kësaj serie botimesh për fëmijë nuk do të shihni asnjë nga fytyrat e pejgamberëve. Kjo sepse muslimanët nuk bëjnë portrete të pejgamberëve, për shkak të respektit që ndiejnë ndaj tyre.

BOTIMET E KRYESISË SË ÇËSHJTJEVE FETARE TË TURQISË: 1706/7
Libra për fëmijë: 349/7

Drejtuesi i botimeve:

Dr. Fatih Kurt

Koordinatori i botimeve:

Lokman Arslan

Analizimi i veprës:

Hale Şahin

Elif Erdem

Editor

Zeynep Ulviye Özkan

Përktheu

Florida Kulla

Redaktor gjuhësor

Fatjon Cuka

Ndjekja e botimit

Uğur Altuntop

Botimi

Bapak Mat. Tanı. Hiz. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.

Tel.: +90 312 397 16 17

Botimi i tretë, Ankara 2019

2019-06-Y-0003-1706

ISBN 978-605-7730-91-6

Numri i certifikatës: 12930

Vendimi i komisionit të hetimit të veprave : 12.11.2019/111

© Kryesia e Çështjeve Fetare të Turqisë

Kontakt

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü

Yabancı Dil ve Lehçelerde Yayınlar Daire Başkanlığı

Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı No: 147/A

06800 Çankaya - ANKARA / TÜRKİYE

Tel.: +90 312 295 72 81 • Fax: +90 312 284 72 88

E-posta: yabancidiller@diyanet.gov.tr

Një herë e një kohë... Në një periudhë shumë të hershme...

Në Palestinë jetonte një burrë me emrin Isha.

Ishai kishte dymbëdhjetë djem dhe çdonjëri prej tyre ishte më i fuqishëm e më shtatlartë se tjetri.

Ishai kishte edhe Davudin!

Davudi ishte një fëmijë i dobët dhe i pafuqishëm.

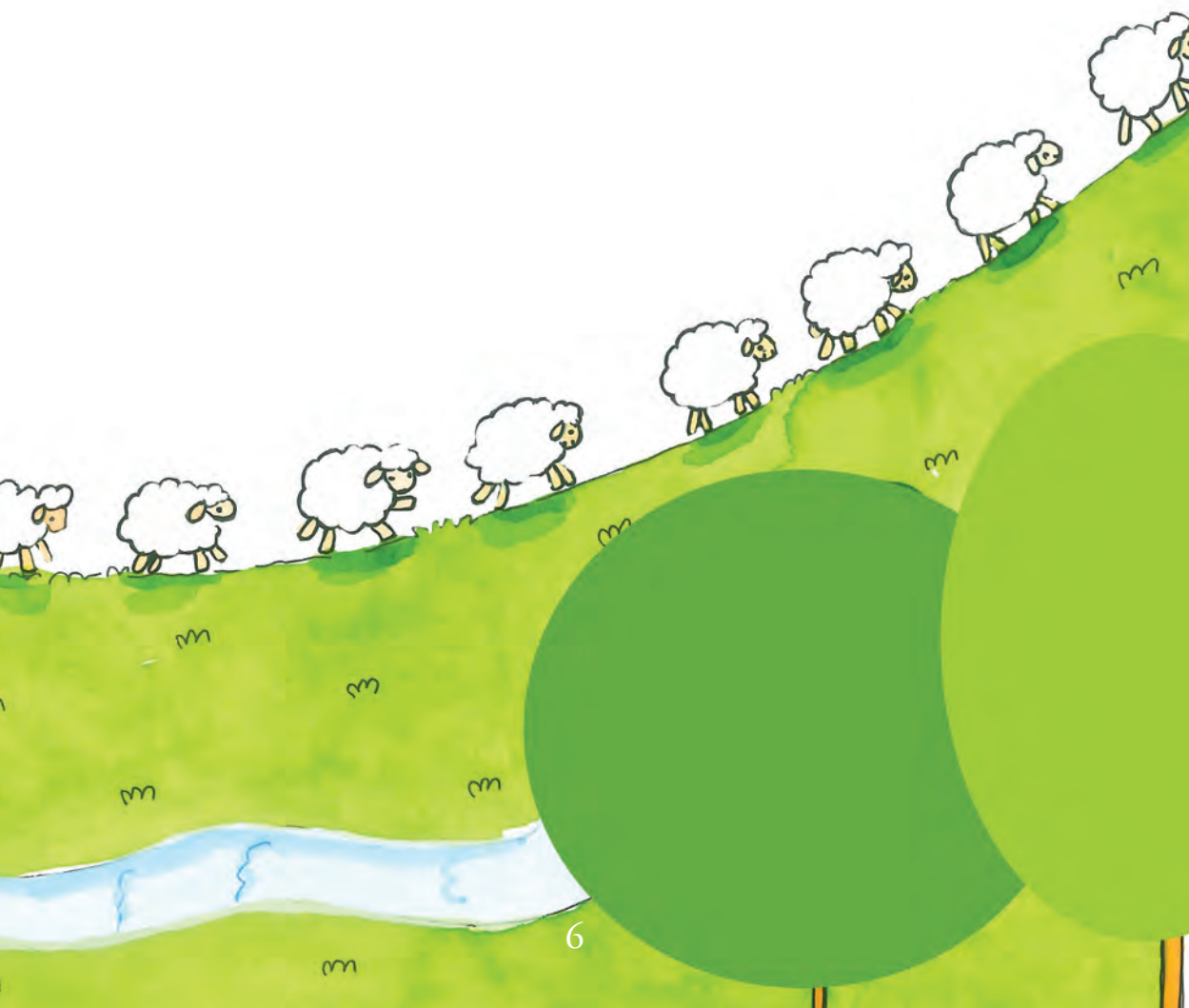
Kur dikush e shihte atë ndërmjet vëllezërve të tjerë, mendonte:

“Me sa duket ky fëmijë është i sëmurë.”

I ati, Isha, mërzitej shumë me gjendjen e Davudit,
madje edhe turpërohej disi.

Nuk dëshironte që Davudi të binte në sy të të
tjerëve.

E dërgonte atë larg njerëzve, nëpër male, që të
kulloste delet

Davudi ishte i pafuqishëm, i dobët, i hollë dhe i brishtë, por kishte disa veçori që nuk gjendeshin te vëllezërit e tjerë.

Allahu i kishte dhënë Davudit një zë shumë të bukur.
Nëpër male, shpate me lule, në luginat e gjelbra
këndonte këngë dhe ilahi falënderimi për Allahun që
kishte krijuar të gjitha këto bukuri.

Edhe zogjtë heshtnin e dëgjonin Davudin.
Era u bënte shoqëri këngëve të Davudit
dhe zërin që bënte jehonë nëpër male e dërgonte
deri te melekët
Një veçori tjetër e Davudit ishte se përdorte shumë
mirë llastikun, nëpërmjet të cilit gjuante me gurë.
Kudo që të hidhte gur qëllonte mu në shenjë!
Nuk kish ndodhur asnjëherë që të mos qëllonte në
shenjë.

Një ditë prej ditësh, në vendin e Davudit nisi lufta.
Një komandant i pamëshirshëm me emrin Xhalut
ishte nisur drejt vendit të Davudit bashkë me
ushtarët e tij.

Nga shtati Xhaluti ishte thuajse një
gjigand.

Ai ishte edhe shumë i fuqishëm
dhe tejet mizor.

Populli i Davudit kishte një mbret me emrin Talut
Taluti i ftoi të gjithë që të luftonin me Xhalutin.
Edhe vëllezërit shtatlartë të Davudit ishin bashkuar
me ushtrinë.

Taluti dhe ushtria e tij u nisën për rrugë që të
luftonin me Xhalutin.

Rruga i çoi buzë një lumi.

Të gjithë ata që ecnin prej ditësh i kishte zënë etja,
por një etje e pazakontë.

Taluti u tha: "Urdhëroni, pini, por jo më shumë se një gllënjë. Po pitë më shumë nuk jeni ushtarët e mi!"

Këtij urdhri iu bind vetëm një pjesë e vogël e
ushtarëve.

Pjesa më e madhe pinë sa u ngopën.

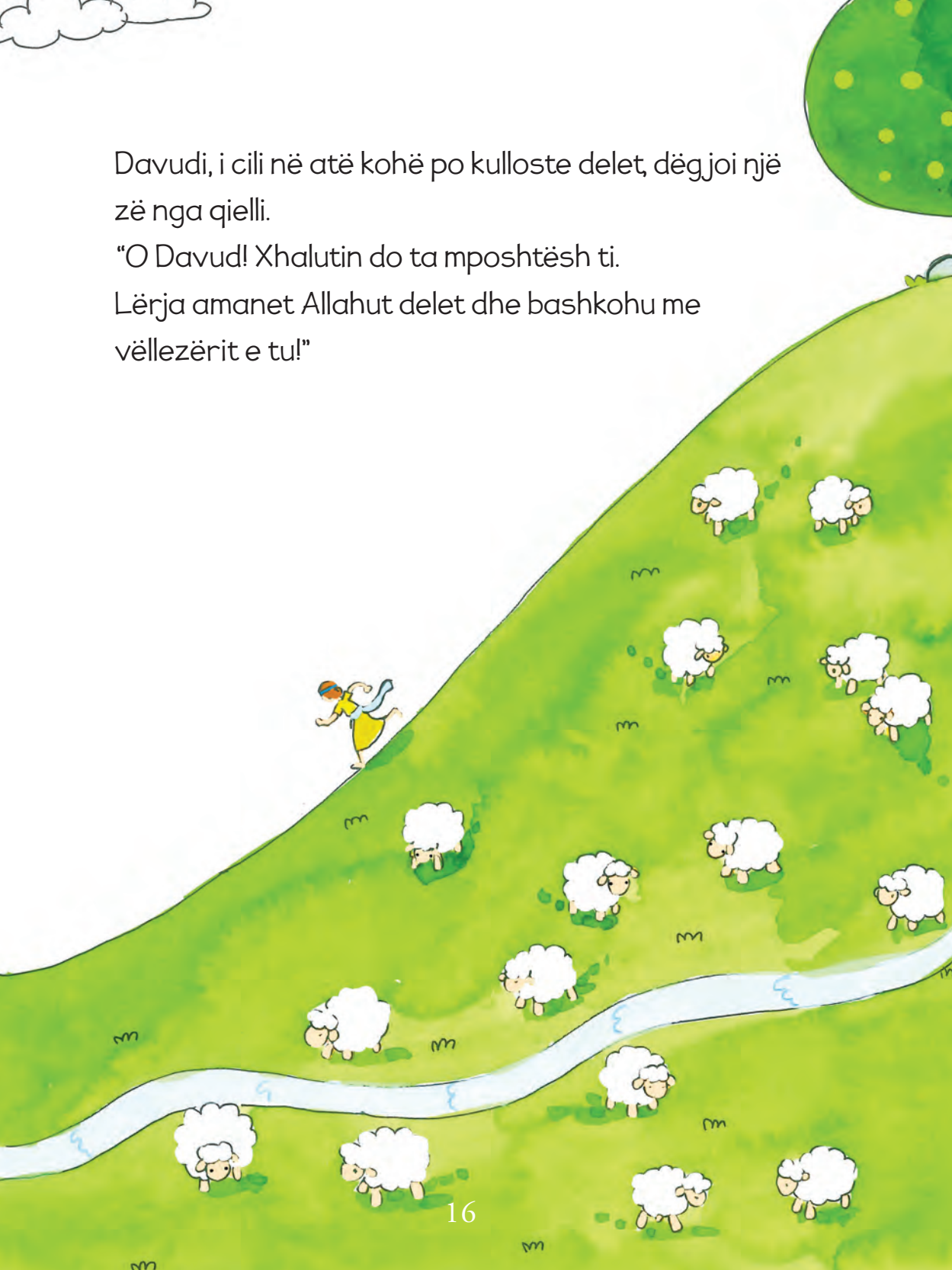
Ata që pinë shumë ujë hoqën dorë nga lufta me Xhalutin.

Ushtria e Talutit mbeti krejt e vogël.

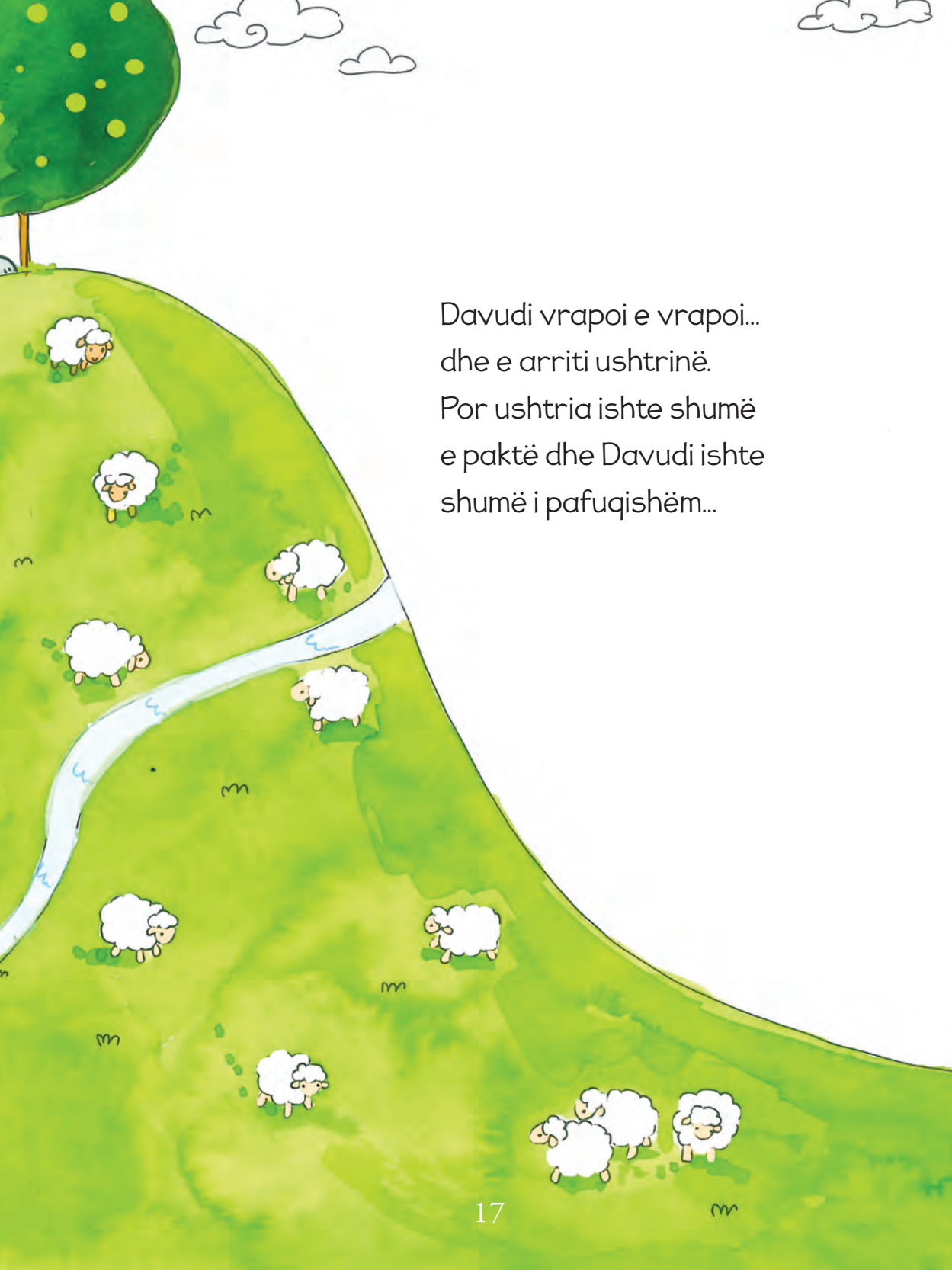
Si do ta mposhtte ushtrinë e Xhalutit tani kjo ushtri kaq e vogël?

Davudi, i cili në atë kohë po kullostte delet, dëgjoi një zë nga qielli.

“O Davud! Xhalutin do ta mposhtësh ti.
Lërja amanet Allahut delet dhe bashkohu me vëllezërit e tu!”

Davudi vrapoi e vrapoi...
dhe e arriti ushtrinë.
Por ushtria ishte shumë
e paktë dhe Davudi ishte
shumë i pafuqishëm...

Allahu im! Sa i frikshëm dukej Xhaluti.
Kishte një përmendore të stërmadhe në kokë.
Ishte mbi një kalë shumë të madh.
Ai ishte një gjigand që s'ish mposhtur kurrë gjer atë
ditë.
Xhaluti kaloi para dhe kërkoi nga Taluti që të
dërgonte dikë për dyluftim.
Taluti tha: "Kush do të luftojë me këtë?"
Askush nuk nxori zë!

Vetëm Davudi doli para
dhe tha: "Do të luftoj unë!"

Davudi nuk kishte as mburojë e as
shpatë.

Në dorë kishte vetëm llastikun
dhe gurët që pati mbledhur gjatë
rrugës kur po vinte.

Xhaluti qeshi kur e pa.

Tha: "Me gur do të më mposhtësh mua?"

Davudi i hodhi një gur Xhalutit

Guri fluturoi e fluturoi dhe u ngjit në mes të dy
vetullave të gjigandit, bam!

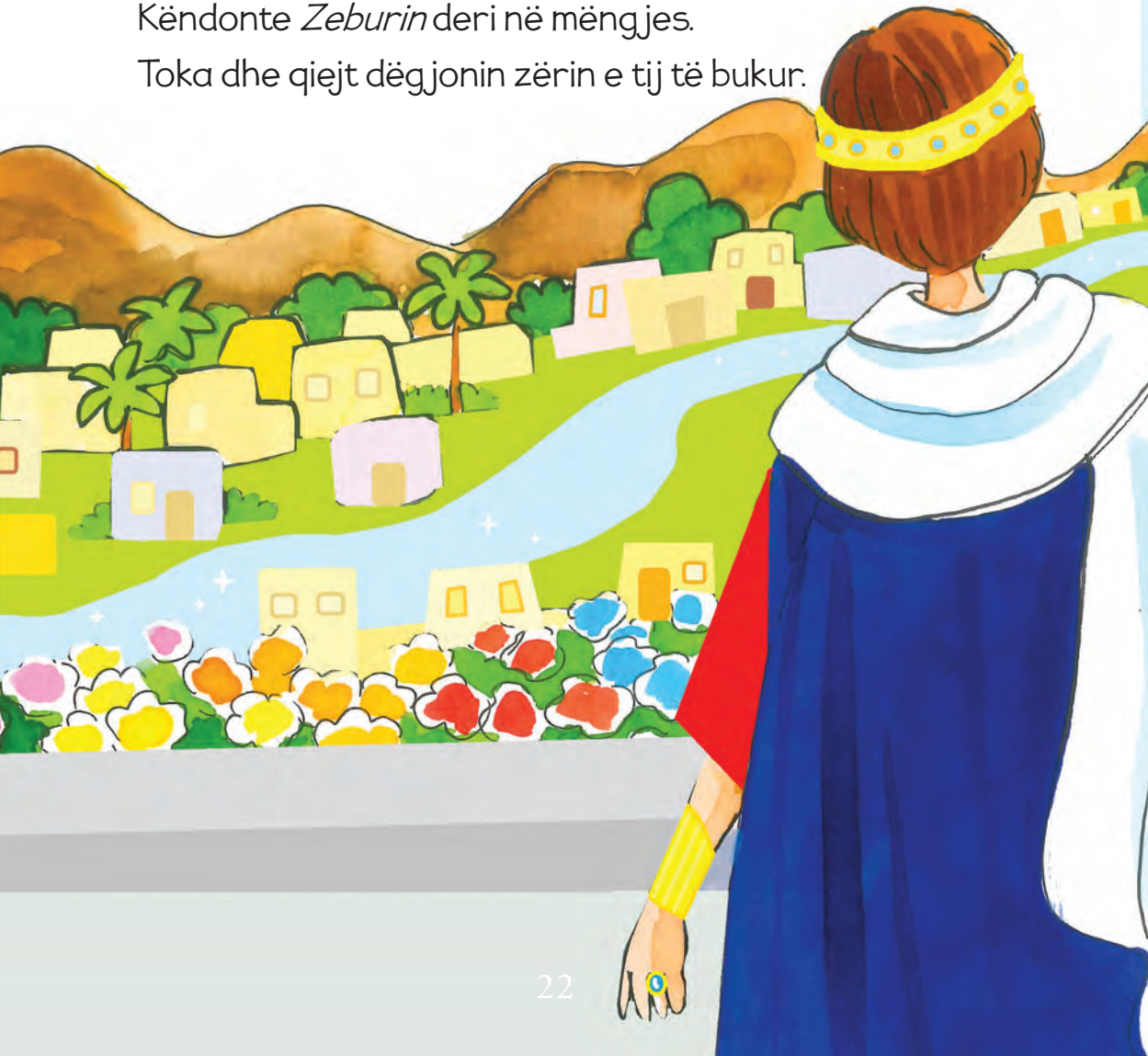
Xhaluti ra nga kali dhe u rrëzua përtokë.

Luftën e fitoi ushtria e paktë e Talutit

Pas luftës Taluti e martoi Davudin me bijën e tij.
Kur Taluti vdiq, Davudi u bë mbret
Ai ishte një njeri shumë i mëshirshëm dhe i mençur.
Allahu e zgjodhi atë si peygamber
dhe i dërgoi një libër me titullin *Zebur*.
Peygamberi Davud adhuronte shumë.
Këndonte *Zeburin* deri në mëngjes.
Toka dhe qiejt dëgjonin zërin e tij të bukur.

Ai ishte mbret,
por punonte si farkëtar dhe e siguronte
jetesën me duart e veta.
Ja, pra, këto që rrëfyem më sipër janë historia
e Pejgamberit Davud...
Dhe është një shembull i bukur që tregon se si
të pakëtit mposhtin të shumtit dhe të dobëtit
të fuqishmit
Të gjitha këto me ndihmën e Allahut..

